

Čertův švagr

Petrovi táhlo na dvacet, když jeho maminka podlehla zákeřné nemoci. Smutný chlapec chodil jako tělo bez duše, zato jeho otec dlouho netruchlil a přivedl si domů mladou ženu. Ta mu život tak „sladila“, až ho po roce utrápila. Petr osiřel, ale přestože se k němu macecha chovala nevlídně, chtěl nadále žít ve svém rodném domě, protože svůj domov miloval a také očekával, že mu tatínek něco odkázal. Vždyť spolu přece vždycky dobře vycházeli a Petr mu ochotně pomáhal při práci v hospodářství i na poli. Ale jak se zmýlil! Mladá macecha si uměla šikovně otočit jeho otce kolem prstu a Petr nezdědil, ani co by se za nehet vešlo. Macecha mu dokonce upřela dědictví po jeho mamince. Petr skřípal zuby, zatínal pěsti a nejradši by se s macechou vypořádal po zlém. Ale pak si řekl, že doma mu teď pšenka nepokvete, a rozhodl se zkusit štěstí jinde. Sbalil si jen pár nejnnutnějších věcí, všechno nechal maceše. „Jen jedno jí nenechám,“ myslel si Petr a vyndal z truhly stříbrný prsten osazený granátem. „Ten mi dala maminka a kladla mi na srdce, abych ho jednou věnoval svému děvčeti... Ach, má drahá maminko, kdybys viděla, co se u nás doma děje!“

Petrovi tekly slzy, když tajně nad ránem opouštěl rodný dům. Požádal svoji tetu, maminčinu sestru, o přístřeší a ta ho ráda přijala. Když mladá macecha zjistila, že Petr odešel, chvátala hned ke truhle a začala se v ní horečnatě přehrabovat. Už dávno dychtila po stříbrném prstenu, který jí nepatřil, a kula pikle, že po manželově smrti přijde vhodná příležitost se ho zmocnit. „A teď mi ptáček frknul i s prstýnkem!“ zuřila, ale po chvílce se zlostně ušklíbla, vyzývavě se vyšňořila a pospíchala na zámek za panem vrchním. Petr jí už dlouho ležel v žaludku, ale byl tak slušný a přičinlivý,